

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4280/2018
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужила АА и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драган Симоновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3274/17 од 19.04.2018. године, у седници одржаној 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужила изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3274/17 од 19.04.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужила изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3274/17 од 19.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 3714/16 од 23.03.2017. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилама због доцње у исплати породичне инвалиднине за период од 01.09.2013. године до 31.01.2016. године исплати законску затезну камату на новчане износе одређене по месецима, као у изреци. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилама накнади парничне трошкове у износу од 35.300,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 3274/17 од 19.04.2018. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужила. Ставом другим изреке, обавезане су тужиле да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле су благовремено изјавиле ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што су предложиле да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске

праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете због доцње у исплати породичне инвалидине, а побијаном одлуком је преиначена првостепена пресуда тако што је тужбени захтев одбијен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер је о праву које је предмет правне заштите одлучено правноснажном пресудом уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда у одлуци Рев 499/18, у којој је одлучивано о истоветном захтеву, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Због тога, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, док ставом 3. истог члана да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.09.2016. године, а вредност предмета спора опредељена је износом означеним у тужби у висини од 10.000,00 динара, који очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је побијана другостепена одлука донета у спору мале вредности из члана 468. став 1. у вези става 3. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужила недозвољена.

Иако је другостепеном одлуком преиначена првостепена одлука, у ком случају би по измењеном члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била увек дозвољена, у посебној глави ЗПП који регулише поступак у спору мале вредности прописано је да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило (члан 467. ЗПП) искључује примену општих правила, па у овом случају ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић